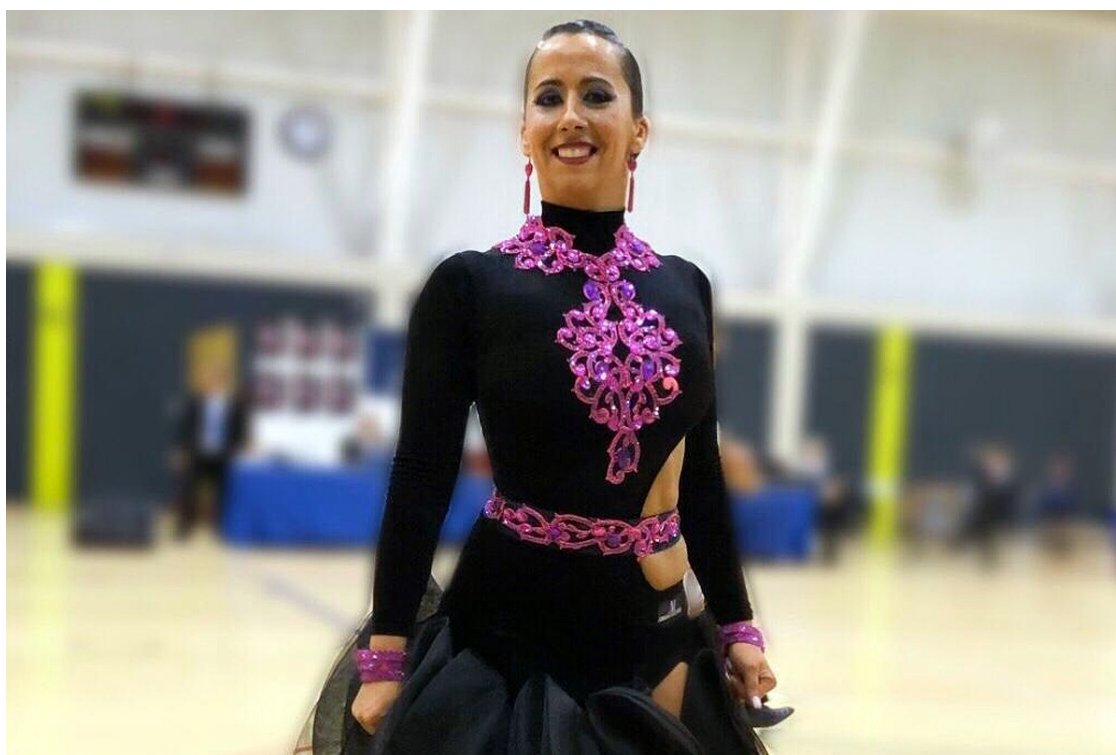

La increïble història de la ballarina sorda que ha aconseguit ser campiona d'Espanya

La berguedana Rosanna Camprubí acaba de publicar "Ballar amb el silenci", un llibre autobiogràfic en el qual assegura que no hi ha res impossible i que els límits se'ls posa un mateix

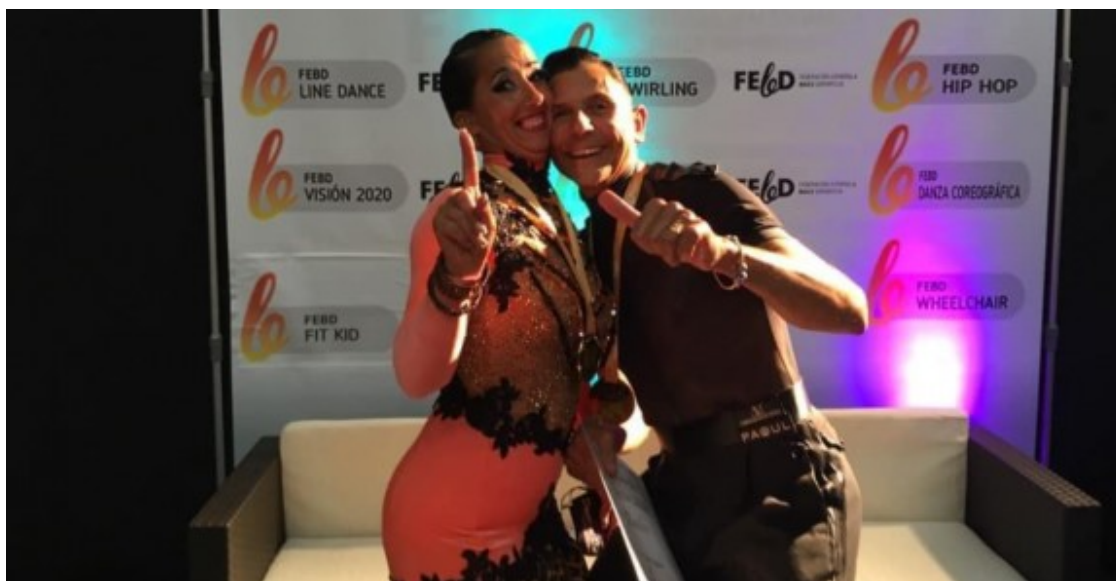
Rosanna Camprubí presentarà a Manresa el seu llibre 'Ballar amb el silenci' | Arxiu particular

La paraula 'superació' és, potser, la que millor defineix la història vital de la Rosanna Camprubí. Nascuda a Berga l'any 1975, aquesta mestra en la persistència i l'esforç va patir, quan tenia 3 anys, una meningitis tuberculosa que li va canviar la vida; i no pas per les seqüel·les derivades de la pròpia malaltia, sinó a causa d'un antibiòtic que van administrar-li per combatre-la. Estreptomicina, es deia. Les altes dosis que n'hi van administrar van provocar que la protagonista d'aquesta història perdés quelcom que ja mai més ha pogut recuperar: l'oïda. Tot i que la seva capacitat auditiva és nul·la, Camprubí duu audiòfons: "m'ajuden a graduar la veu; si no els portés, se m'apagaria", assenyala, mentre confessa que "és molt complicat d'explicar i d'entendre; fins i tot a mi em costa".

Al contrari del que molta gent pot pensar, però, la Rosanna no és muda. Parla perfectament: "com que quan vaig perdre l'audició jo ja sabia parlar, vaig poder seguir comunicant-me amb llenguatge verbal", explica, tot apuntant que el procés per mantenir una parla fluida després de quedar-se sorda va ser llarg i costós. "Sort en vam tenir d'ARANS", diu. Aquest centre, ubicat a Manresa, va permetre a Camprubí reeducar la seva parla per poder-se comunicar sense necessitat d'haver de

recórrer al llenguatge de signes: "de fet, no el domino gens ni l'he hagut de fer servir mai", assegura.

És que malgrat la seva discapacitat, la berguedana no ha deixat mai de fer una vida totalment normal. Fins i tot, la seva rutina és tan intensa, que la majoria de mortals amb els cinc sentits en perfectes condicions, no es veurien en cor de fer el que ella fa: cada tarda, sense excepció, fa els cinquanta quilòmetres que separen Berga de Manresa per anar a l'Escola de Dansa Swing de la capital del Bages, el centre on ja fa anys que entrena i que li va permetre proclamar-se, el passat mes d'octubre, campiona d'Espanya de 10 balls. Tot plegat, amb el suport i l'acompanyament incondicional del seu marit, Joan Boixader, que també és la seva parella a la pista.

Els balladors Rosanna Camprubí i Joan Boixader durant els campionats d'Espanya d'enguany Foto: Arxiu particular

"Han estat molts anys d'esforç, perseverança i tenacitat, en els quals ens hem trobat amb entrebancs, dubtes i moments molt complicats, però finalment hem aconseguit arribar a la meta que ens havíem proposat"; una meta, reflexiona, que si només hagués fet cas dels clics socials, encara ara es veuria com una utopia impossible de complir.

Però si alguna cosa ha après la Rosanna al llarg de la seva trajectòria vital és a no rendir-se i a lluitar per conquerir qualsevol repte. Tot es pot aconseguir; només cal creure en el potencial de cadascú. I això mateix és el que vol transmetre amb el llibre que acaba de treure, *Ballar amb el silenci*, un relat en el qual la campiona berguedana explica com ha arribat fins on ho ha fet i com ha aconseguit ser un referent en el món del ball esportiu sense sentir-hi gens. El presentarà aquest dimecres, 9 de desembre, a les set de la tarda, a l'Escola de Dansa Swing de Manresa (carrer del Sol, 5).

- Feia temps que li rondava pel cap, la idea d'escriure un llibre?

- Si t'he de ser sincera, no tenia cap intenció de publicar res, jo. Soc una persona molt reservada.

- Què va fer que canviés d'opinió?

- Un bon dia, el Joan -el meu home- em va dir que creia que havia de compartir, en format llibre,

la meua trajectòria vital. Va insistir molt en el fet que tot el que faig i el que he aconseguit té molt mèrit, i que potser el meu testimoni podia servir d'inspiració a altra gent que es trobes en una situació semblant a la meua.

- Uns arguments prou sòlids.

- Al començament no li vaig fer cas. Al cap de poc temps, però, dos companys de l'escola de ball també em van suggerir el mateix. Va passar gairebé un any fins que no vaig veure clar que potser sí que valia la pena que ho fes. Si escriure un llibre amb la meua història podia ajudar altra gent, havia de tirar-lo endavant sí o sí.

- Quin és el missatge que vol deixar clar, en aquest *Ballar amb el silenci*?

- Que amb esforç, constància, sacrifici i actitud es pot arribar a aconseguir qualsevol objectiu que et marquis.

- Qualsevol?

- Qualsevol. Tot és possible; no hi ha res que no ho sigui. Els límits ens els posem nosaltres mateixos.

La berguedana Rosanna Camprubí amb uns quants exemplars del seu llibre Foto: Cedida

- Vostè balla sense sentir-hi, de fet.

- Per això mateix.

- Com s'ho fa?

- El suport del Joan és imprescindible. Per ballar al ritme d'una música concreta el secret està en repetir i repetir la coreografia. A través del tacte, la mirada, el focus i de moltes hores de treball diari, aconsegueixo memoritzar els ritmes. Tot i així, com que cada coreografia té un tempo diferent, a l'inici de cada cançó el Joan em marca el ritme perquè sàpiga quin ball toca. Pel que fa a l'expressió facial, sempre intento saber quin és el significat de cada cançó per poder-lo transmetre. M'ajuda molt trobar referents que m'inspirin.

- Déu n'hi do!

- Sí, però fer tot això i veure que té resultats m'ha enfortit molt com a persona i m'ha permès agafar una disciplina i un mètode de treball que em van molt bé. Fins i tot els moments de desànim m'han ajudat a créixer perquè els he hagut d'aprendre a gestionar de la millor manera possible.

- Poder comptar amb el Joan també li deu aportar certa tranquil·litat...

- Oi tant! Amb el Joan ens coneixem i ens compenentrem molt bé; fem un bon equip.

- Ara que ja han aconseguit la fita de ser campions d'Espanya, quin és el seu pròxim objectiu?

- Poder anar als mundials i ser cada dia millors a nivell internacional.

- En el llibre diu que el ball esportiu no està gaire ben valorat, al nostre país. Per què creu que passa?

- Perquè no se'n fa gaire ressò mediàtic. Als mitjans només es parla de futbol, de bàsquet... Fins i tot a les escoles el ball no hi és gaire present. Hem de tenir en compte que la millor edat per començar a entrar en aquesta disciplina és des de ben petits.

- Tal com explica a *Ballar amb el silenci*, la seva manera d'entendre la gent quan li parla és llegint-li els llavis. Ara, amb la mascareta, deu ser complicat...

- A l'estiu vaig publicar, al Facebook, una reflexió sobre això, precisament. En ella explicava que m'havia trobat, més d'una vegada, amb botiguers que es negaven a abaixar-se la mascareta un moment (amb distància de seguretat) perquè jo pogués entendre què m'estaven dient. Jo comprenc que les mesures de seguretat són importants, i no dic pas que no es compleixin, però què hem de fer aquelles persones sordes o amb deficiència auditiva si no podem llegir els llavis ni que sigui uns segons? La discapacitat és la nostra incapacitat per entendre que tothom té capacitats diferents.

Rosanna Camprubí i Joan Boixader durant una actuació Foto: TTT